

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 204

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 17 martie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 143 din 21 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 8 din Codul de procedură penală	2-3	Decizia nr. 169 din 26 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României	9-10
Decizia nr. 144 din 21 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 și art. 86 ¹ din Codul penal	3-4	Decizia nr. 173 din 26 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri	11-13
Decizia nr. 160 din 26 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative	5-6	Decizia nr. 176 din 26 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 677/2003 privind condițiile de acordare în mod gratuit a asistenței medicale și psihologice, a medicamentelor și protezelor pentru polițiști	13-14
Decizia nr. 167 din 26 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, precum și ale art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic	7-9	Decizia nr. 177 din 26 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 143

din 21 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marilena Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Maricica Pintilie în Dosarul nr. 1.161/59/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.659 D/2007 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Cristina Aoșan în Dosarul nr. 451/220/2007 al Judecătoriei Deta.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea, întrucât dosarele au obiect identic.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a dosarelor menționate, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.659 D/2007 la Dosarul nr. 1.564 D/2007, care este primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire și la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 29 octombrie 2007 și 6 noiembrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 1.161/59/2007 și nr. 451/220/2007, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală și Judecătoria Deta au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Maricica Pintilie și Cristina Aoșan într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva rezoluției procurorului de neînțepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarele acesteia susțin că dispozițiile art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală încalcă prevederile art. 21 alin. (1)—(3) și art. 126 alin. (2) și (5) teza întâi din Constituție, deoarece „în prezent nu este reglementată posibilitatea instanței de a cenzura temeiul de drept al soluției de netrimitere în judecată sau de a

sanționa încălcarea normelor procedurale ce atrag nulitatea absolută”. S-a mai arătat că „instanța nu poate admite plângerea formulată de o persoană interesată și modifica temeiul soluției de netrimitere în judecată dată de procuror, întrucât singura posibilitate de admitere a plângerii este cea reglementată de art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală”.

Curtea de Apel Timișoara — Secția penală și Judecătoria Deta au considerat că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale, ale cărei considerente sunt, în opinia sa, valabile și în prezenta cauză.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate, dar cu păstrarea soluției legislative inițiale, prin Legea nr. 356/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, și au următorul cuprins:

„Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;

b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit,

dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.”

Autoarele excepției consideră că prevederile legale criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1)—(3) privind „Accesul liber la justiție” și în art. 126 alin. (2) și (5) teza întâi privind „Instanțele judecătorești”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, prin Deciziile nr. 508 din 18 noiembrie 2004,

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Maricica Pintilie în Dosarul nr. 1.161/59/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și Cristina Aoșan în Dosarul nr. 451/220/2007 al Judecătoriei Deta.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 144 din 21 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 și art. 86¹ din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marilena Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 și art. 86¹ din Codul penal, excepție invocată de Levente Milic în Dosarul nr. 1.064/275/2006 al Judecătoriei Mediaș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.135 din 1 decembrie 2004, nr. 859 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 17 ianuarie 2007, și nr. 574 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 7 august 2007, Curtea a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate pentru considerentele acolo arătate.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor menționate mai sus își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Prin Încheierea din 26 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.064/275/2006, **Judecătoria Mediaș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 și art. 86¹ din Codul penal**, excepție ridicată de Levente Milic într-o cauză penală având ca obiect infracțiuni privind fondul cinegetic și protecția vânatului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor art. 24 din Constituție, deoarece „accesul la măsurile de suspendare a executării pedepsei este blocat și nu permite judecătorului să facă o corectă individualizare a pedepsei ce urmează a fi aplicată funcție de fapta respectivă, iar nu de antecedentele penale ale făptuitorului”.

Judecătoria Mediaș nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât suspendarea pedepsei reprezintă doar o vocație, nu un drept de a beneficia de această măsură de individualizare a executării pedepsei ținând cont de conduita inculpatului în general, dar având în vedere și interesul general

ocrotit, care primează față de interesul particular, comiterea unei noi infracțiuni care atrage starea de recidivă.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale privind garantarea dreptului la apărare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 81 și art. 86¹ din Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— art. 81: „*Instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate persoanei fizice pe o anumită durată, dacă sunt întrunite următoarele condiții:*

a) *pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 3 ani sau amendă;*

b) *infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de 6 luni, afară de cazul când condamnarea intră în vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 38;*

c) *se apreciază că scopul pedepsei poate fi atins chiar fără executarea acesteia.*

(2) *Suspendarea condiționată a executării pedepsei poate fi acordată și în caz de concurs de infracțiuni, dacă pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 2 ani și sunt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1 lit. b) și c).*

(3)—(4) *Abrogate.*

(5) *Suspendarea condiționată a executării pedepsei nu atrage suspendarea executării măsurilor de siguranță și a obligațiilor civile prevăzute în hotărârea de condamnare.*

(6) *Suspendarea condiționată a executării pedepsei trebuie motivată.”;*

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 și art. 86¹ din Codul penal, excepție invocată de Levente Milic în Dosarul nr. 1.064/275/2006 al Judecătoriei Mediaș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

— art. 86¹: „(1) *Instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei aplicate persoanei fizice sub supraveghere, dacă sunt întrunite următoarele condiții:*

a) *pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 4 ani;*

b) *infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de un an, afară de cazurile când condamnarea intră în vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 38;*

c) *se apreciază, ținând seama de persoana condamnatului, de comportamentul său după comiterea faptei, că pronunțarea condamnării constituie un avertisment pentru acesta și, chiar fără executarea pedepsei, condamnatul nu va mai săvârși infracțiuni.*

(2) *Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere poate fi acordată și în cazul concursului de infracțiuni, dacă pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 3 ani și sunt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1 lit. b) și c).*

(3) *Abrogat.*

(4) *Dispozițiile art. 81 alin. (5) și (6) se aplică și în cazul suspendării executării pedepsei aplicate persoanei fizice sub supraveghere.”*

Autorul excepției susține că aceste texte de lege încalcă dispozițiile constituționale ale art. 24 privind „*Dreptul la apărare*”.

Examinând excepția astfel cum a fost ridicată, Curtea constată că dispozițiile art. 81 și art. 86¹ din Codul penal, care stabilesc condițiile de aplicare a suspendării condiționate și a suspendării executării pedepsei sub supraveghere, nu îngrădesc, sub niciun aspect, exercițiul dreptului la apărare. Fiind o creație a legiuitorului, este firesc ca acesta să determine nu numai condițiile, dar și sfera de incidență a măsurii.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei și suspendarea executării pedepsei sub supraveghere nu reprezintă un drept al persoanei, ci doar o măsură de individualizare a executării pedepsei, care oferă inculpatului numai o vocație, iar nu un drept de a beneficia de această măsură.

Câtă vreme aplicarea acestei măsuri se face prin hotărâre judecătorească, pronunțată ca urmare a finalizării procesului penal, în cadrul căruia inculpatul are posibilitatea de a-și face toate apărările, de a exercita căile de atac prevăzute de lege, de a propune și de a administra probe, nu poate fi primită susținerea în sensul că reglementarea criticată ar aduce atingere dreptului la apărare.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 160

din 26 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative, excepție ridicată de Oficiul pentru Migrația Forței de Muncă, Aurel Teodorescu, Nadia Constantin și Zicu Mușat în Dosarul nr. 4.572/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru Oficiul pentru Migrația Forței de Muncă, doamna Natalia Luchian, consilier juridic al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente. Acesta precizează că, potrivit art. 2 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 640/2007 privind stabilirea unor măsuri în aplicarea prevederilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/2007 pentru completarea Legii nr. 202/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, precum și pentru stabilirea unor măsuri de reorganizare instituțională, Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă a devenit succesor în drepturi și obligații al Oficiului pentru Migrația Forței de Muncă. În această calitate, arată că înțelege să formuleze cerere de renunțare la judecarea cauzei ce face obiect al Dosarului Curții Constituționale nr. 1.284D/2007.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a cererii de renunțare la judecată.

Deliberând, Curtea respinge cererea, întrucât excepția de neconstituționalitate este de ordine publică, iar, potrivit art. 55 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, instanța de contencios constituțional, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 55/2007, procurorul solicită respingerea acesteia ca inadmisibilă, arătând că actul normativ menționat a fost atacat pe cale principală, prin acțiune introdusă în acest scop la instanța de judecată, aceasta nefiind o cale admisă din punct de vedere procedural.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 iulie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.572/2/2007, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative. Excepția a fost ridicată de Oficiul pentru Migrația Forței de Muncă, Aurel Teodorescu, Nadia Constantin și Zicu Mușat într-o cauză având ca obiect contestarea constituționalității ordonanței amintite, în baza art. 9 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se formulează deopotrivă critici de neconstituționalitate extrinsecă și intrinsecă.

Astfel, în ceea ce privește constituționalitatea extrinsecă, se susține că ordonanța nu a fost emisă cu respectarea prevederilor art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, întrucât nu cuprinde justificări pertinente legate de urgența demersului.

Cu privire la constituționalitatea intrinsecă, se arată, în esență, că prevederile ordonanței încalcă dispozițiile Legii fundamentale care consacră principiul separației puterilor în stat și al obligativității respectării legilor, precum și pe cele referitoare la rolul Parlamentului, întrucât Guvernul, prin edictarea ordonanței criticate, a nesocotit prevederile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Se susține că edictarea ordonanței ce face obiectul controlului de constituționalitate „înlătură locul și rolul sindicatelor și patronatelor în dialogul instituțional pentru inițierea și promovarea unor acte normative prin care se modifică esențial abordarea gestionării fenomenului imigrației în scop de muncă”. Se mai arată că se creează un statut mai favorabil pentru cercetătorii și sportivii străini. Autorii excepției consideră că este nesocotit dreptul constituțional la alegerea liberă a locului de muncă, referindu-se, în acest sens, la salarii Oficiului pentru Migrația Forței de Muncă, precum și dreptul de petiționare. Prin definiția dată, în cuprinsul ordonanței criticate, noțiunii de „străin”, se susține că se contravine dispozițiilor art. 57 din Constituție. De asemenea, se arată că se încalcă programul de guvernare adoptat prin Hotărârea Parlamentului nr. 24/2004 și, în consecință, prevederile art. 102 alin. (1) din Legea fundamentală. În fine, se semnalează o multitudine de carențe de reglementare și deficiențe de redactare.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, fiind ridicată pe calea unei acțiuni în contencios administrativ prin care, în baza art. 9 din Legea nr. 554/2004, s-a solicitat constatarea neconstituționalității unei ordonanțe sau a unor dispoziții dintr-o ordonanță. Invocă, în sprijinul acestei opinii, deciziile Curții Constituționale nr. 761/2006, 764/2006, 5/2007, 66/2007, 174/2007, 342/2007 și 660/2007.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile ordonanței criticate sunt constituționale, întrucât nu sunt contrare dreptului constituțional la muncă și la protecția socială a muncii și nici nu aduc atingere principiului egalității și nediscriminării. Consideră că celelalte texte din Legea fundamentală invocate în motivarea excepției nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 347/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 851 din 12 decembrie 2007.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile ordonanței contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației puterilor în stat și cel al obligativității respectării Constituției și a legilor, art. 9 privind sindicatele, patronatele și asociațiile patronale, art. 16 alin. (2) potrivit căruia nimeni nu este mai presus de lege, art. 41 privind munca și protecția socială, art. 51 alin. (2) și (4) care statuează dreptul organizațiilor legal constituite de a adresa petiții în numele colectivităților pe care le reprezintă și obligația autorităților publice de a răspunde, art. 57 referitor la exercitarea cu bună-credință a drepturilor și a libertăților constituționale, art. 61 care stabilește rolul și structura Parlamentului, art. 73 lit. p) care prevede că regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială se reglementează prin lege organică, art. 102 alin. (1) potrivit căruia Guvernul, potrivit programului său de guvernare, acceptat de Parlament, asigură realizarea politicii interne și

externe a țării și exercită conducerea generală a administrației publice, și art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile adoptării ordonanțelor de urgență.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că este inadmisibilă, urmând să fie respinsă ca atare, pentru următoarele motive:

Prin Decizia nr. 660 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a reținut că acestea sunt neconstituționale în măsura în care permit ca acțiunea introdusă la instanța de contencios administrativ să aibă ca obiect principal constatarea neconstituționalității unei ordonanțe sau a unei dispoziții dintr-o ordonanță. În considerentele deciziei mai sus menționate s-a reținut, printre altele, că, „atunci când obiectul acțiunii principale introduse la instanța de judecată este constatarea neconstituționalității unei ordonanțe simple sau ordonanțe de urgență a Guvernului ori a unor dispoziții din aceasta, excepția de neconstituționalitate este transformată într-o veritabilă acțiune directă, pierzându-și astfel natura sa de excepție, înțelegându-se ca un mijloc de apărare care nu pune în discuție fondul pretenției deduse judecării.”

Or, în cauza de față, obiectul acțiunii principale, întemeiate pe prevederile art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, introdusă la Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, îl constituie însăși contestarea constituționalității Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative. Prin modificarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, prin Legea nr. 262/2007, la articolul 9, după alineatul (4) s-a introdus un nou alineat, care prevede că persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe poate introduce acțiune la instanța de contencios administrativ, însoțită de excepția de neconstituționalitate, obiectul acțiunii constituindu-l „acordarea de despăgubiri pentru prejudiciile cauzate prin ordonanțe ale Guvernului, anularea actelor administrative emise în baza acestora, precum și, după caz, obligarea unei autorități publice la emiterea unui act administrativ sau la realizarea unei anumite operațiuni administrative”, iar nu însăși anularea pe motiv de neconstituționalitate a ordonanței ori a unor dispoziții din aceasta.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative, excepție ridicată de Oficiul pentru Migrația Forței de Muncă, Aurel Teodorescu, Nadia Constantin și Zicu Mușat în Dosarul nr. 4.572/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 167

din 26 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, precum și ale art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, precum și ale art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, excepție ridicată de Carmen Brătescu în Dosarul nr. 2.816/314/2007 al Judecătoriei Suceava.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ridicate ca inadmisibilă, întrucât prin motivarea acesteia sunt formulate critici de aplicare și interpretare a legii, iar nu de încălcare a Constituției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.816/314/2007, **Judecătoria Suceava a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, precum și ale art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic.** Excepția a fost ridicată de Carmen Brătescu într-un dosar având ca obiect o contestație la executare, în care aceasta contestă calitatea de reprezentanți juridici unor prepuși ai Administrației Finanțelor Publice Suceava și ai Direcției Generale a Finanțelor Publice Suceava, părți cu care se află în litigiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, în esență, se susține că textele de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece:

— prin formularea actuală, art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea nr. 188/1999 „permite funcționarilor publici nerespectarea legii (Legea nr. 514/2003 și a Statutului profesiei de consilier juridic) în desfiderea normei constituționale, statuarea acestora mai presus de lege și perturbarea sistemului de justiție românesc, viciind cadrul procesual, exercitând o profesie — PROFESIA DE CONSILIER JURIDIC — în alte condiții decât prevede legea”;

— art. 2 teza finală și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 „perpetuează un act normativ abrogat, respectiv Decretul nr. 143/1955, menținând în actualitate o funcție care nu mai există — funcția de consilier juridic — salariat în cadrul unor

compartimente funcționale (oficii juridice, birouri juridice, servicii juridice, direcții juridice)”.

Așa fiind, autorul excepției consideră că art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea nr. 188/1999, precum și art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 contravin art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (1) și art. 16 alin. (2) din Constituție. În sensul acestor susțineri, arată că, potrivit Legii nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, activitatea de reprezentare judiciară a statului, a autorităților publice centrale și locale, a instituțiilor publice și de interes public, precum și a tuturor persoanelor juridice de drept public și privat „a devenit atributul exclusiv al profesiei de consilier juridic”.

În timp ce, conform art. 2 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, *funcția publică* reprezintă ansamblul atribuțiilor și responsabilităților, stabilite de lege, în scopul realizării prerogativelor de putere publică de către administrația publică centrală și locală, profesia de *consilier juridic* este reglementată distinct, „atributul profesiei constituindu-l activitățile juridice de consultanță, asistență și reprezentare juridică, avizare pentru legalitate și contrasemnare acte juridice”, toate desfășurate în regim de independență profesională, conform prevederilor coroborate ale art. 10 lit. b) și art. 23 din Legea nr. 514/2003. Așadar, activitatea profesională a consilierului juridic de reprezentare în justiție „se desfășoară sub incidența mandatului și nicidecum ca prerogativă de putere publică”, incompatibilitatea dintre *funcția publică* și profesia de *consilier juridic* fiind „statuată de legiuitor în art. 10 lit. c) din Legea nr. 514/2003”. În continuare, autorul excepției mai arată: imprecizia și insuficiența redactării art. 2 teza întâi și a art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 creează „o confuzie care a perpetuat exercitarea atributelor exclusive de reprezentare juridică ale unei noi profesii reglementate (profesia de consilier juridic) de către funcționarii publici reglementați prin Legea nr. 188/1999 — ce exercită în mod exclusiv prerogative de putere publică, incompatibile cu activitățile profesionale de reprezentare judiciară”; prin abrogarea Decretului nr. 143/1955 au dispărut gradele profesionale ale **funcției** de juriconsult, astfel încât, odată cu organizarea exercitării **profesiei** de consilier juridic, nu mai există posibilitatea numirii în funcția de consilier juridic, „norma prevăzută în art. 2 și art. 3 cu referire la numirea în funcție fiind caducă”; Legea nr. 514/2003 „nu mai permite organizarea de oficii juridice, birouri juridice, servicii sau direcții juridice cu organizare ierarhică profesională”, iar perpetuarea lor la nivelul instituțiilor și autorităților publice contravine „normei constituționale prevăzute de art. 1 alin. (5)”, „statuându-se mai presus de lege în desfiderea art. 16 alin. (2) din Legea fundamentală”. În legătură cu invocarea încălcării art. 15 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia cetățenii au drepturile și libertățile consacrate prin legi și au obligațiile prevăzute de acestea, autorul excepției arată că, „pentru a exercita atribuțiile profesiei de consilier juridic, licențiatul unei facultăți de drept trebuie să dobândească această calitate profesională prin apartenența la corpul profesional al consilierilor juridici, care este singurul în măsură să-l verifice sub aspectul compatibilităților, al demnității, și să organizeze primirea în profesie și efectuarea stagiului obligatoriu de doi ani, conform legii și statutului profesiei de avocat, așa cum imperativ statuează art. 12 din Legea nr. 514/2003”. Or, în conformitate cu art. 52 din Legea nr. 188/1999, funcționarii publici efectuează stagiul pentru funcția publică de execuție, astfel că, „în mod

evident, suntem în fața a două profesii distincte — «profesia» de funcționar public — cu prerogative de putere publică, reglementată prin lege specială și statut propriu profesional, și profesia juridică de consilier juridic, reglementată prin lege și statut propriu profesional”.

Judecătoria Suceava nu și-a exprimat punctul de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este inadmisibilă, întrucât „cele menționate” „sunt strict probleme de aplicare și interpretare a dispozițiilor legale și ele nu încalcă vreo prevedere constituțională”.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, întrucât: „nu contravin sub niciun aspect normelor fundamentale, ele izvorând din raporturile contractuale ce se desfășoară între autoritate și funcționarul acesteia în baza contractului de muncă”; consilierul juridic poate fi numit în funcție sau angajat în muncă numai în condițiile legii și, „odată numit în funcție, consilierul are statutul funcționarului, potrivit funcției și categoriei acesteia”; „nu instituie discriminări pe criterii arbitrare, fiind aplicabile în mod egal tuturor persoanelor vizate de ipotezele normelor legale.”

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie:

— Art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, care prevede: „(3) *Activitățile desfășurate de funcționarii publici, care implică exercitarea prerogativelor de putere publică, sunt următoarele: [...] g) [...] precum și reprezentarea în justiție a autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea;*”;

— Art. 2 teza întâi — „*Consilierul juridic poate să fie numit în funcție [...] în condițiile legii*” — și art. 3 alin. (1) — „*Consilierul juridic numit în funcție are statutul funcționarului, potrivit funcției și categoriei acesteia*” — din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 867 din 5 decembrie 2003.

În opinia autorului excepției, aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) care dispune că, „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”, ale art. 15 alin. (1) potrivit căruia „*Cetățenii beneficiază de drepturile și libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea*” și ale art. 16 alin. (2) care stabilește că „*Nimeni nu este mai presus de lege.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În esență, potrivit criticilor formulate, art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea nr. 188/1999 este neconstituțional, deoarece „permite funcționarilor publici nerespectarea legii (Legea

nr. 514/2003 și a Statutului profesiei de consilier juridic) în desfiderea normei constituționale, statuarea acestora mai presus de lege și perturbarea sistemului de justiție românesc, viciind cadrul procesual, exercitând o profesie — PROFESIA DE CONSILIER JURIDIC — în alte condiții decât prevede legea”, iar art. 2 teza finală și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 sunt neconstituționale, întrucât „perpetuează un act normativ abrogat, respectiv Decretul nr. 143/1955, menținând în actualitate o funcție care nu mai există — funcția de consilier juridic — salariat în cadrul unor compartimente funcționale (oficii juridice, birouri juridice, servicii juridice, direcții juridice)”.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că ele nu constituie motive de neconstituționalitate, din care să rezulte, așa cum invocă autorul excepției, încălcarea art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (1) sau art. 16 alin. (2) din Constituție, și nici a altor prevederi din Legea fundamentală. În principal, criticile privesc necorelări de reglementare între două acte normative — Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic și Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici —, precum și modul de aplicare a dispozițiilor acestor legi. Or, constituționalitatea unei dispoziții de lege nu poate fi examinată prin raportare la o altă dispoziție legală, ci, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, controlul se efectuează numai prin raportare la prevederile și principiile Constituției. Așadar, aspecte ca cele arătate nu intră în competența de soluționare a Curții, coordonarea legislației în vigoare fiind de competența autorității legiuitoare.

Pentru aceleași argumente nu pot fi analizate nici celelalte considerații pe care autorul excepției le exemplifică, detaliat, sub aspectul „incompatibilităților” de reglementare existente între legile menționate, și nici pe cele constând în eventuale deficiențe de redactare, cum ar fi, de exemplu, „imprecizia și insuficiența redactării art. 2 teza întâi și a art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003”, care creează „o confuzie care a perpetuat exercitarea atributelor exclusive de reprezentare juridică ale unei noi profesii reglementate (profesia de consilier juridic) de către funcționarii publici reglementați prin Legea nr. 188/1999 — ce exercită în mod exclusiv prerogative de putere publică, incompatibile cu activitățile profesionale de reprezentare judiciară”.

De altfel, Curtea constată că, nici în sine, prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor art. 1 alin. (5), ale art. 15 alin. (1) sau ale art. 16 alin. (2) din Constituție. Astfel, reglementarea cuprinsă în art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici constă în definirea „*funcției publice*” în sensul că aceasta „*reprezintă ansamblul atribuțiilor și responsabilităților, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor de putere publică de către administrația publică centrală, administrația publică locală și autoritățile administrative autonome*”, precum și în enunțarea activităților desfășurate de funcționarii publici, care implică exercitarea prerogativelor de putere publică, între care și cea prevăzută în teza finală a lit. g) — criticate ca fiind neconstituționale — și anume „*reprezentarea în justiție a autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea*”. Din cuprinsul acestor dispoziții nu rezultă încălcarea obligației de a respecta Constituția și legile țării și nici nesocotirea prevederii constituționale potrivit căreia „*Nimeni nu este mai presus de lege*”. Curtea constată, de asemenea, că textul de lege criticat, care dispune, așa cum s-a arătat, în legătură cu o categorie de personal — funcționarul public, nu are incidență cu prevederile constituționale ale art. 15 alin. (1) referitor la drepturile și libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi de care beneficiază cetățenii. Pentru aceleași rațiuni nu se poate reține nici contrarietatea dintre textele din Constituție menționate și art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, întrucât ele stabilesc posibilitatea numirii în funcție a consilierului juridic, în condițiile legii, care are statutul funcționarului, potrivit funcției și categoriei acestuia.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, precum și ale art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, excepție ridicată de Carmen Brătescu în Dosarul nr. 2.816/314/2007 al Judecătorei Suceava.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 169 din 26 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, excepție ridicată de Oficiul pentru Migrația Forței de Muncă, Aurel Teodorescu, Nadia Constantin și Zicu Mușat în Dosarul nr. 4.708/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru Oficiul pentru Migrația Forței de Muncă, doamna Natalia Luchian, consilier juridic al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente. Acesta precizează că, potrivit art. 2 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 640/2007 privind stabilirea unor măsuri în aplicarea prevederilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/2007 pentru completarea Legii nr. 202/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, precum și pentru stabilirea unor măsuri de reorganizare instituțională, Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă a devenit succesori în drepturi și obligații al Oficiului pentru Migrația Forței de Muncă. În această calitate, arată că înțelege să formuleze cerere de renunțare la judecarea cauzei ce face obiect al Dosarului Curții Constituționale nr. 1.419D/2007.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a cererii de renunțare la judecată.

Deliberând, Curtea respinge cererea, întrucât excepția de neconstituționalitate este de ordine publică, iar, potrivit art. 55 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, instanța de contencios constituțional, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2007, procurorul solicită respingerea acesteia ca inadmisibilă, arătând că actul normativ menționat a fost atacat pe cale principală, prin acțiune introdusă în acest scop la instanța de judecată, aceasta nefiind o cale admisă din punct de vedere procedural.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 iulie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.708/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Oficiul pentru Migrația Forței de Muncă (a cărui succesoare în drepturi și obligații este Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă), Aurel Teodorescu, Nadia Constantin și Zicu Mușat într-o cauză având ca obiect contestarea constituționalității ordonanței amintite, în baza art. 9 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

În motivarea excepției se arată, în esență, că prin punerea în aplicare a ordonanței supuse controlului de constituționalitate „se provoacă prejudicii majore pieței forței de muncă, protecției lucrătorilor români și priorității la angajare”. Se susține că se consacră liberul acces al cetățenilor din alte țări pe piața forței de muncă din România, încălcându-se rolul Consiliului Economic și Social și al partenerilor sociali în problemele privind ocuparea și încadrarea în muncă pe teritoriul României și fără să se țină cont de posibilitatea activării clauzei de salvagardare. Se mai arată că „înlătură locul și rolul sindicatelor și patronatelor în dialogul instituțional pentru inițierea și promovarea unor acte normative prin care se modifică esențial abordarea gestionării fenomenului imigrației în scop de muncă”. În plus, se susține că se încalcă dispozițiile art. 16 alin. (2) din Constituție, prin crearea unui statut mai favorabil pentru cercetătorii și sportivii străini.

De asemenea, în opinia autorilor excepției, ordonanța nu a fost emisă cu respectarea prevederilor art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, întrucât nu cuprinde justificări pertinente legate de urgența demersului, iar prin conținutul său, încalcă programul de guvernare adoptat prin Hotărârea Parlamentului nr. 24/2004 pentru acordarea încrederii Guvernului și, în consecință, prevederile art. 102 alin. (1) din Legea fundamentală. În fine, se

semnalează o multitudine de carențe de reglementare și deficiențe de redactare.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, fiind ridicată pe calea unei acțiuni în contencios administrativ prin care, în baza art. 9 din Legea nr. 554/2004, s-a solicitat constatarea neconstituționalității unei ordonanțe sau a unor dispoziții dintr-o ordonanță. Invocă, în sprijinul acestei opinii, deciziile Curții Constituționale nr. 761/2006, 764/2006, 5/2007, 66/2007, 174/2007, 342/2007 și 660/2007.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile ordonanței criticate sunt constituționale, întrucât nu sunt contrare dreptului constituțional la muncă și la protecția socială a muncii și nici nu aduc atingere principiului egalității și nediscriminării. Consideră că celelalte texte din Legea fundamentală invocate în motivarea excepției nu sunt incidente în cauză. Precizează că ordonanța a fost emisă cu respectarea prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, urgența reglementării fiind impusă de necesitatea realizării unei restructurări corespunzătoare, care să conducă la asigurarea eficienței activităților din domeniile de competență specifice Oficiului Român pentru Imigrări.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2007 contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (4) și (5), care consacră principiul separației puterilor în stat și cel al obligativității respectării Constituției și a legilor, art. 9 privind

sindicatelor, patronatele și asociațiile patronale, art. 16 alin. (2) potrivit căruia nimeni nu este mai presus de lege, art. 31 privind dreptul la informație, art. 38 referitor la dreptul de a fi ales în Parlamentul European, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 51 referitor la dreptul la petiționare, art. 61 care stabilește rolul și structura Parlamentului, art. 73 lit. p) care prevede că regimul general privind raporturile de muncă, sindicatelor, patronatele și protecția socială se reglementează prin lege organică, art. 102 alin. (1) potrivit căruia Guvernul, potrivit programului său de guvernare acceptat de Parlament, asigură realizarea politicii interne și externe a țării și exercită conducerea generală a administrației publice și art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile adoptării ordonanțelor de urgență.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că este inadmisibilă, urmând să fie respinsă ca atare, pentru următoarele motive:

Prin Decizia nr. 660 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a reținut că acestea sunt neconstituționale în măsura în care permit ca acțiunea introdusă la instanța de contencios administrativ să aibă ca obiect principal constatarea neconstituționalității unei ordonanțe sau a unei dispoziții dintr-o ordonanță. În considerentele deciziei mai sus menționate s-a reținut, printre altele, că, „atunci când obiectul acțiunii principale introduse la instanța de judecată este constatarea neconstituționalității unei ordonanțe simple sau ordonanțe de urgență a Guvernului ori a unor dispoziții din aceasta, excepția de neconstituționalitate este transformată într-o veritabilă acțiune directă, pierzându-și astfel natura sa de excepție, înțeleasă ca un mijloc de apărare care nu pune în discuție fondul pretenției deduse judecării”.

Or, în cauza de față, obiectul acțiunii principale, întemeiată pe prevederile art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, introdusă la Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, îl constituie însăși contestarea constituționalității Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României. Prin modificarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, prin Legea nr. 262/2007, la art. 9, după alin. (4) s-a introdus un nou alineat, care prevede că persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe poate introduce acțiune la instanța de contencios administrativ, însoțită de excepția de neconstituționalitate, obiectul acțiunii constituindu-l „acordarea de despăgubiri pentru prejudiciile cauzate prin ordonanțe ale Guvernului, anularea actelor administrative emise în baza acestora, precum și, după caz, obligarea unei autorități publice la emiterea unui act administrativ sau la realizarea unei anumite operațiuni administrative”, iar nu însăși anularea pe motiv de neconstituționalitate a ordonanței ori a unor dispoziții din aceasta.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, excepție ridicată de Oficiul pentru Migrația Forței de Muncă, Aurel Teodorescu, Nadia Constantin și Zicu Mușat în Dosarul nr. 4.708/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 173

din 26 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (3) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, excepție ridicată de Rodica Smaranda Vulcănescu în Dosarul nr. 13.927/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal răspunde personal autoarea excepției, lipsind partea statul român, prin Ministerul Economiei și Finanțelor, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autoarei excepției, care susține admiterea acesteia, arătând, în esență, că textul de lege criticat instituie o stare de discriminare între titularii dreptului conferit prin Decretul-lege nr. 118/1990 — ale căror indemnizații se actualizează în funcție de evoluția prețurilor și tarifelor, prin hotărâre a Guvernului, odată cu indexările aplicate pensiilor și celorlalte drepturi de asigurări sociale de stat — și moștenitorii acestora — ale căror indemnizații se indexează prin hotărâre a Guvernului. Combătând punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, susține că în speță nu este vorba de două categorii diferite de beneficiari ai actului normativ criticat, astfel că nu se justifică argumentul potrivit căruia „egalitate nu înseamnă uniformitate”. Mai solicită Curții ca, prin soluția pronunțată, aceasta să dispună „revenirea la forma inițială a articolului criticat, privind situația soțului supraviețuitor, când indemnizația cuvenită se indexa odată cu celelalte indexări ale pensiilor, dispunând totodată și calcularea retroactivă a acestor indexări, pe seama executivului”, sens în care depune concluzii scrise și alte documente.

Reprezentantul Ministerului Public precizează, mai întâi, că solicitarea autoarei excepției privind modificarea textului legal criticat nu poate fi primită în fața Curții Constituționale, aceasta neavând rolul de legislator pozitiv. Față de criticile de neconstituționalitate privind pretinsa discriminare între titularii dreptului stabilit prin Decretul-lege nr. 118/1990 și moștenitorii lor, arată că nu sunt întemeiate, deoarece aceștia aparțin unor categorii de subiecte de drept diferite, criteriul de departajare fiind persoana asupra căreia s-a exercitat în mod direct persecuția. Cât privește dispozițiile art. 15 alin. (1) și ale art. 48 alin. (1) din Constituție, invocate, susține că acestea nu au

incidență în cauză și solicită, în concluzie, respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele: Prin Încheierea din 21 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 13.927/1/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri.**

Excepția a fost ridicată de Rodica Smaranda Vulcănescu într-o cauză având ca obiect examinarea unei cereri de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că modalitatea diferită de indexare a indemnizației lunare cuvenite soțului supraviețuitor în temeiul art. 4 alin. (1) și (2) din Decretul-lege nr. 118/1990, și anume prin hotărâre a Guvernului, este discriminatorie prin comparație cu cea prevăzută pentru titularii indemnizației, care, potrivit art. 3 alin. (3) din același act normativ, se actualizează tot prin hotărâre a Guvernului, dar odată cu indexările aplicate pensiilor și celorlalte drepturi de asigurări sociale de stat. Astfel, prima categorie de beneficiari ai indemnizației, cea a soților supraviețuitori, este defavorizată față de cea a titularilor dreptului, deoarece indexările aplicate ultimei categorii se acordă mai des, fiind vorba de acele indexări aplicabile tuturor pensiilor și celorlalte drepturi de asigurări sociale de stat.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, în argumentarea punctului său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Nu se poate reține încălcarea principiului egalității, susținută de autoarea excepției, în condițiile în care atât Curtea Constituțională, cât și Curtea Europeană a Drepturilor Omului au statuat constant în sensul că principiul egalității nu înseamnă uniformitate, acesta impunând ca la situații egale să corespundă un tratament egal, așa cum la situații diferite, tratamentul juridic trebuie să fie diferit. Prin urmare, opțiunea legiuitorului de a actualiza într-o anumită formă indemnizațiile stabilite pentru soții supraviețuitori și diferit pentru alte categorii de beneficiari ai actului normativ criticat nu contravine principiului egalității în drepturi sau principiului nediscriminării.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 4 alin. (3) din Decretul-lege nr. 118/1990 sunt constituționale, deoarece acestea nu conțin privilegii sau discriminări în raport cu criteriile egalității în drepturi prevăzute de art. 4 alin. (1) din Legea

fundamentală, ci se aplică în mod unitar tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice. Apreciază că prevederile art. 15 alin. (1) și ale art. 48 alin. (1) din Constituție, invocate, nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (3) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 18 martie 1998.

Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare: „(3) Această indemnizație (n.n. indemnizația lunară de 100 lei neimpozabilă, cuvenită soțului/soției celui decedat, din categoria celor dispăruți sau exterminați în timpul detenției, internați abuziv în spitale de psihiatrie, deportați, prizonieri sau cărora li s-a stabilit domiciliu obligatoriu) se indexează prin hotărâre a Guvernului și se poate cumula cu orice pensie.”

Autoarea excepției consideră că textul de lege menționat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) privind principiile nediscriminării și al egalității în drepturi, art. 15 alin. (1) referitoare la principiul universalității legii și ale art. 48 alin. (1) referitoare la egalitatea între soți.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că neconstituționalitatea prevederilor art. 4 alin. (3) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri este dedusă prin comparația acestora cu cele ale art. 3 alin. (3) din același act normativ, autoarea excepției concluzionând că primele conțin norme discriminatorii față de celelalte.

Curtea constată că art. 4 alin. (3) din actul normativ criticat prevede modalitatea de indexare a indemnizației lunare de 100 lei de care beneficiază soțul supraviețuitor în temeiul art. 4 alin. (1) și (2), și anume prin hotărâre a Guvernului. Pe de altă parte, dispozițiile art. 3 alin. (3) stabilesc că indemnizațiile cuvenite titularilor drepturilor, adică acele persoane care au fost persecutate din motive politice, deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, se actualizează în funcție de evoluția prețurilor și tarifelor, prin hotărâre a Guvernului, odată cu indexările aplicate pensiilor și celorlalte drepturi de asigurări sociale de stat.

Curtea constată că cele două texte legale se aplică unor categorii de persoane diferite, ambele beneficiare ale unei indemnizații acordate în condițiile Decretului-lege nr. 118/1990, prima fiind constituită din înșiși titularii dreptului, iar a doua din soții supraviețuitori, în condițiile legii. Criteriul obiectiv și rezonabil de departajare în privința tratamentului juridic aplicat unei categorii față de cel specific celeilalte îl reprezintă tocmai

calitatea de persoană persecutată în mod direct din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, deportată sau constituită ca prizonier.

Prin urmare, nu se poate susține că cele două categorii de subiecte de drept, deși ambele beneficiare ale unei indemnizații acordate de Decretul-lege nr. 118/1990, se află în aceeași situație, care ar impune un tratament juridic identic. În ceea ce privește principiul egalității în drepturi, Curtea s-a pronunțat constant în jurisprudența sa, concretizată prin Decizia nr. 70 din 15 decembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 27 decembrie 1993, și Decizia nr. 175 din 4 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 13 ianuarie 2000, că acesta nu înseamnă uniformitate. Astfel, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit, recunoscându-se dreptul la diferență. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea discriminării, că reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoage, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (Cazul „*Marckx contra Belgie*”, 1979).

Mai mult, Curtea observă că actul normativ criticat — Decretul-lege nr. 118/1990 — reglementează acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, ceea ce îi conferă acestuia caracter de act normativ reparatoriu, în sensul de reglementare a unor drepturi și beneficii acordate anumitor categorii de persoane determinate. Or, Curtea Constituțională a arătat în jurisprudența sa, de exemplu Decizia nr. 43 din 7 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 14 februarie 2001, că, în materie de reparații acordate prin reglementări legislative, legiuitorul este liber să stabilească anumite criterii obiective, precum și modalități de acordare a acestora. Astfel, indemnizațiile de care beneficiază categoria titularilor dreptului se actualizează în funcție de evoluția prețurilor și tarifelor, prin hotărâre a Guvernului, odată cu indexările aplicate pensiilor și celorlalte drepturi de asigurări sociale de stat, iar indemnizațiile prevăzute pentru soții supraviețuitori se indexează prin hotărâre a Guvernului. Ca autoritate publică a puterii executive, responsabilă cu realizarea politicii interne a statului, Guvernul este singurul în măsură a aprecia cuantumul unor asemenea indemnizații, precum și momentul oportun pentru indexarea lor, fără ca prin aceasta să se poată susține neconstituționalitatea prevederilor art. 4 alin. (3) din Decretul-lege nr. 118/1990, prin încălcarea art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție, privind principiile nediscriminării și al egalității în drepturi a cetățenilor.

Cât privește invocarea prevederilor art. 15 alin. (1) și ale art. 48 alin. (1) din Legea fundamentală, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

În sfârșit, solicitările autoarei excepției, formulate în ședința publică, referitoare la o pretinsă intervenție legislativă a Curții asupra textului legal criticat, în sensul de a reglementa revenirea la o situație juridică anterior existentă și favorabilă acesteia, precum și acordarea, de către această instanță, a unor despăgubiri, prin calculul retroactiv al indexării cuvenite, se constată că acestea nu pot fi primite, fiind aspecte ce țin de competența, pe de o parte, a autorității legiuitoare și a instanței de judecată, pe de altă parte. De asemenea, astfel de susțineri nu se pot converti în critici de neconstituționalitate, fiind, sub acest aspect, inadmisibile.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, excepție ridicată de Rodica Smaranda Vulcănescu în Dosarul nr. 13.927/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 176 din 26 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 677/2003 privind condițiile de acordare în mod gratuit a asistenței medicale și psihologice, a medicamentelor și protezelor pentru polițiști

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

deoarece Curtea nu este competentă să examineze constituționalitatea hotărârilor Guvernului, aceeași concluzie desprinzându-se și din jurisprudența în materie a Curții.

Casa Națională de Asigurări de Sănătate depune, prin reprezentant, și note scrise în sensul celor mai sus susținute.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât hotărârile Guvernului nu fac parte din sfera actelor legislative asupra cărora Curtea Constituțională poate exercita, conform competenței sale, controlul de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.514/105/2005 (număr în format vechi 7.518/2005), **Tribunalul Prahova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 677/2003 privind condițiile de acordare în mod gratuit a asistenței medicale și psihologice, a medicamentelor și protezelor pentru polițiști.**

Excepția a fost ridicată de Ion Savu, Alexandru Iliescu, Cristian Bălan, Cristian Cramar, Elena Olaru, Elena Ionescu, Tudor Mihai, Florian Ioniță, Marius Lordache, Justin Grigore, Georgian Vintilă, Claudiu Bită, Dumitru Negoită, Adrian Mihăilescu, Vasile Luncanu, Mihail Adrian Fati, Mădălina Ionela Crețu, Elena Antoanela Sfântu, Georgiana Cristina Petrușca, Izabela Laura Piscociu, Cornelia Mareș, Gabriel Marius Ursoiu, Marius Daniel Văcaru, Mirela Drăgoi, Emilia Lizica Soare și Dorinel Sandu în Dosarul nr. 7.514/105/2005 (număr în format vechi 7.518/2005) al Tribunalului Prahova — Secția civilă.

La apelul nominal răspund părțile Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, prin consilier juridic Gheorghe Zbârlea, cu delegație, și Casa Națională de Asigurări de Sănătate, prin consilier juridic Florentina Medei, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părților prezente asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. Ambii consilieri juridici solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă,

în motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că Hotărârea Guvernului nr. 677/2003, prin aceea că prevede obligația polițiștilor și a cadrelor militare la plata lunară a contribuțiilor la fondul asigurărilor sociale de stat, încalcă normele constituționale referitoare la dreptul la protecție socială, la ocrotirea sănătății și respectarea vieții intime, familiale

și private. Totodată, actul normativ criticat — de rang inferior legii — anulează practic drepturile și privilegiile conferite acestor categorii profesionale prin Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițiștilor și prin Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare. În opinia autorilor excepției, obligația la plata lunară a contribuțiilor la fondul asigurărilor sociale de stat echivalează cu eludarea tuturor normelor constituționale și legale de protecție socială, deoarece apreciază că dreptul la sănătate și asigurarea unei asistențe medicale constă în accesul în mod gratuit la sistemul sanitar public. Precizează că, deși prin Decizia nr. III/2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a stabilit că atât cadrele militare active, cât și polițiștii beneficiază de asistență medicală gratuită și de medicamente gratuite, numai dacă au fost respectate dispozițiile cu caracter general privind achitarea cotelor de contribuție lunară la Fondul asigurărilor sociale de sănătate, la care se face referire în Hotărârea Guvernului nr. 270/1999 și în Hotărârea Guvernului nr. 677/2003, această interpretare nu exclude caracterul neconstituțional al actului normativ criticat.

Tribunalul Prahova — Secția civilă apreciază că dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 677/2003 sunt neconstituționale, fiind în contradicție cu prevederile art. 26 alin. (1), art. 34 alin. (1), art. 41 alin. (2) și art. 53 din Legea fundamentală, pentru aceleași motive expuse de autorii excepției în argumentarea acesteia.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, în argumentarea punctului său de vedere, susține că excepția de neconstituțională este inadmisibilă, indicând, în aceste sens, prevederile art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, precum și jurisprudența în materie a Curții Constituționale, de exemplu Decizia nr. 457/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 28 iunie 2006.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece, potrivit art. 146 lit. d) din Constituție și art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 677/2003 privind condițiile de acordare în mod gratuit a asistenței medicale și psihologice, a medicamentelor și protezelor pentru polițiști, excepție ridicată de Ion Savu, Alexandru Iliescu, Cristian Bălan, Cristian Cramar, Elena Olaru, Elena Ionescu, Tudor Mihai, Florian Ioniță, Marius Iordache, Justin Grigore, Georgian Vintilă, Claudiu Bită, Dumitru Negoită, Adrian Mihăilescu, Vasile Luncanu, Mihail Adrian Fati, Mădălina Ionela Crețu, Elena Antoanela Sfântu, Georgiana Cristina Petrușca, Izabela Laura Piscociu, Cornelia Mareș, Gabriel Marius Ursoiu, Marius Daniel Văcaru, Mirela Drăgoi, Emilia Lizica Soare și Dorinel Sandu în Dosarul nr. 7.514/105/2005 (număr în format vechi 7.518/2005) al Tribunalului Prahova — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 677/2003 privind condițiile de acordare în mod gratuit a asistenței medicale și psihologice, a medicamentelor și protezelor pentru polițiști, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 432 din 19 iunie 2002.

Autorii excepției consideră că actul normativ criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 26 alin. (1) privind respectarea și ocrotirea de autoritățile publice a vieții intime, familiale și private, ale art. 34 alin. (1) referitor la garantarea dreptului la ocrotirea sănătății, ale art. 41 alin. (2) care garantează dreptul salariaților la măsuri de protecție socială și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că obiectul acesteia îl constituie dispozițiile unei hotărâri a Guvernului.

Or, potrivit art. 146 lit. d) din Constituție, coroborat cu art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legi sau ordonanțe ori dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare. În ceea ce privește hotărârile Guvernului, acestea nu intră în sfera actelor normative supuse controlului de constituționalitate exercitat de Curte pe calea excepției de neconstituționalitate în virtutea competenței sale constituționale și legale, conferite potrivit normelor mai sus menționate.

Așa fiind, în temeiul art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, o astfel de excepție este inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 177

din 26 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Constantin Robu în Dosarul nr. 18.767/54/2005 (număr în format vechi 58/F/04/10/2005) al Curții de Apel Craiova — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ridicate, întrucât apreciază că prevederile de lege criticate nu sunt contrare prevederilor din Constituție invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 18.767/54/2005 (număr în format vechi 58/F/04/10/2005), **Curtea de Apel Craiova — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (8) — în realitate alin. (7) — din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Constantin Robu într-o cauză prin care lichidatorul Societatea Comercială „Reconversie și Valorificare Active — Filiala Craiova” — S.R.L. solicită anularea unor contracte de vânzare-cumpărare încheiate între autorul excepției și Societatea Comercială „Cora Invest Group” — S.A. din Craiova, societate în faliment.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susțin următoarele: derogarea de la prevederile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, cuprinsă în art. 8 alin. (7) din legea criticată, potrivit căreia judecătorul-sindic poate, în condițiile prevăzute de text, să nu suspende soluționarea cauzei, contravine art. 1 alin. (5) din Constituție prin aceea că „Legea fundamentală a dispus asupra existenței și atribuțiilor anumitor organisme, a căror activitate este menită să asigure și să garanteze supremația prevederilor constituționale”; dispozițiile Legii nr. 47/1992, referitoare la procedura de sesizare a Curții, condițiile admiterii unui asemenea demers, efectele deciziilor acesteia, precum obligativitatea suspendării judecării cauzei, sunt în sensul dispozițiilor constituționale ale art. 142 alin. (1), art. 146 și ale art. 147 alin. (4), ce „conferă Curții Constituționale prerogativa de garant al supremației Constituției” și „sunt menite să prevină apariția unor incidente procedurale” anterior exercitării controlului de constituționalitate; prevederile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, privind suspendarea de drept a cauzei până la soluționarea excepției de neconstituționalitate, „sunt reținute de o lege organică, derogări exprese fiind permise doar printr-un act normativ cu forță juridică egală”. Or, Legea

nr. 47/1992 este, conform art. 73 alin. (3) din Constituție, lege organică, pe când obiectul de reglementare al Legii nr. 85/2003 aparține legii ordinare, astfel că, fiind „în prezența unor acte normative cu forță juridică diferită”, derogările instituite prin art. 8 alin. (7) din legea criticată „nu pot fi considerate constituționale”; textul de lege ce face obiectul excepției creează „premisele unui tratament preferențial în persoana participanților la un litigiu în materia insolvenței față de părțile litigante din dosare de drept comun”, ceea ce încalcă și art. 21 alin. (3) din Constituție privind dreptul părților la un proces echitabil.

Curtea de Apel Craiova — Secția comercială apreciază că excepția ridicată este nefondată. În acest sens, în esență, arată că aspectele invocate „nu vizează consonanța între art. 8 alin. (7) din Legea privind procedura insolvenței, ca act juridic ce produce efecte cu o forță juridică inferioară și Constituție”, ci „vizează mai degrabă consonanța între art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care prevede obligativitatea suspendării pe perioada soluționării excepției de neconstituționalitate, și art. 8 alin. (8) din Legea privind procedura insolvenței”. În legătură cu invocarea încălcării art. 21 alin. (3) din Constituție, arată că dreptul la un proces echitabil „există în condițiile în care dispozițiile art. 8 alin. (8) sunt aplicabile în egală măsură tuturor cauzelor privind procedura de insolvență în situația reglementată de text”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 sunt constituționale, fiind în deplină concordanță cu textele din Constituție invocate ca fiind încălcate. Menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie, de exemplu, deciziile nr. 293/2007 și nr. 478/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, text de lege care are următorul cuprins: „*Prin derogare de la art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, judecătorul-sindic va putea să nu dispună suspendarea cauzei, în situația în care dispozițiile a căror neconstituționalitate se invocă au făcut obiectul cel puțin al unei decizii pronunțate de Curtea Constituțională.*”

Autorul excepției susține că textul de lege criticat contravine, în ordinea invocării lor, prevederilor constituționale

ale: art. 1 alin. (5), care stabilesc că „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”; art. 142 alin. (1) potrivit căruia „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”; ale art. 73 alin. (3) privind domeniile de reglementare prin lege organică; ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În legătură cu susținerile potrivit cărora art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la respectarea Constituției, precum și ale art. 142 alin. (1) referitoare la rolul Curții Constituționale, Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 1.051 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 4 decembrie 2007. Astfel, prin acea decizie, trimițând la decizii anterioare ale Curții, respingând excepția, a reținut că nu este încălcat art. 142 alin. (1) din Constituție, precum și că, prin derogare de la dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, reglementarea criticată corespunde scopului și caracterului special al procedurii insolvenței, asigurând celeritatea necesară procedurii, fără a leza în vreun fel rolul Curții Constituționale de garant al supremației Constituției și de unică autoritate de jurisdicție constituțională în România. Prin aceeași decizie, s-a mai reținut că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 85/2006 constituie norme de procedură a căror stabilire, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. În virtutea acestor prerogative constituționale, legiuitorului, în considerarea unor situații deosebite, poate să stabilească și reguli de procedură speciale, derogatorii de la regulile dreptului comun. Totodată, s-a constatat că procedura insolvenței este o procedură specială, caracterizată de celeritate și care are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind în același timp valorificarea cu eficiență sporită a

activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor. Așa fiind, Curtea a statuat că prin art. 8 alin. (7) din lege „sunt respectate principiile constituționale înscrise la art. 1 alin. (5) și art. 142 alin. (1) din Legea fundamentală”.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.051/2007, cu privire la critici potrivit cărora art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 încalcă dreptul părților la un proces echitabil și soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, Curtea a constatat că acestea sunt neîntemeiate, deoarece „prin prevederea că «*judcătorul-sindic va putea să nu dispună suspendarea cauzei*»” nu se instituie o procedură inechitabilă, ci doar o diferență de regim impusă în vederea îndeplinirii cu celeritate a „procedurii insolvenței”.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În plus, în acest dosar se invocă și încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (3) privind domeniile de reglementare prin lege organică. În opinia autorului excepției, încălcarea constă în aceea că obiectul de reglementare al Legii nr. 85/2006 face parte din sfera legilor ordinare, iar Legea nr. 47/1992, de la care textul criticat face derogare, este lege organică. Sub acest aspect, Curtea constată că, potrivit mențiunii din Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, Legea privind procedura insolvenței „a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată”. Or, art. 75 din Constituție dispune cu privire la „Sesizarea Camerelor”, iar art. 76 alin. (1) din aceasta dispune că „(1) *Legile organice și hotărârile privind regulamentele Camerelor se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere*”. În consecință, Legea nr. 85/2006 fiind adoptată cu respectarea acestor prevederi constituționale, critica este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Constantin Robu în Dosarul nr. 18.767/54/2005 (număr în format vechi 58/F/04/10/2005) al Curții de Apel Craiova — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București, C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 279360